

La finestra Oberta

MARIAN
SANCHIZ

Vida privada i vida pública

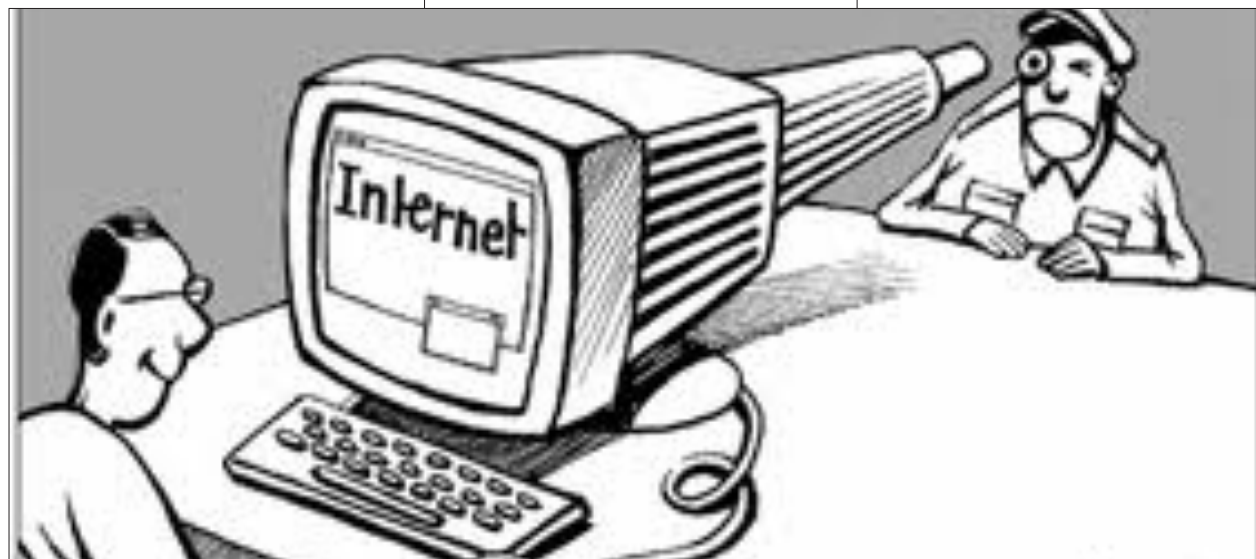
A l'era digital i la voracitat dels mitjans de comunicació, la vida privada s'ha convertit en un terreny perillosament minat i rodejat de francitadors digitals. Tothom està sotmès a un escrutini que de vegades ens pot semblar que traspasa l'ètica i la moral.

És important reconèixer que totes i tots som humans, susceptibles de cometre errors, i les persones públiques no estan exemptes d'aquesta condició. En canvi, degut a la seva visibilitat i l'impacte que pot causar, la magnitud dels seus errors pot amplificar-se en l'opinió pública.

Aquesta frontera tan fina entre la vida privada i la pública encara és més difusa en l'era en què les xarxes socials, els mitjans de comunicació en línia i l'omnipresència dels dispositius mòbils han creat un entorn en el qual la privacitat és cada vegada més difícil de mantenir.

Algunes persones argumentem que les ciutadanes i els ciutadans que tenen una influència pública han de ser sempre exemples d'una correcta conducta en totes les seves actuacions. Aquestes persones representen valors, ideals i aspiracions per la societat, per la qual cosa, les seves accions, incloses les privades, han de reflectir aquests principis. Qualsevol error no només afecta la seva reputació personal, sinó que també erosionen la confiança de la societat i les institucions que representen.

En canvi, és crucial distingir entre els errors personals que no afecten el desenvolupament professional d'un individu i

aquells que sí ho fan. Des d'un representant institucional, sigui polític o no, a un representant d'una associació amb visibilitat pública que comet errors morals en la seva vida privada pot plantejar interrogants seriosos sobre la seva integritat i la seva capacitat per exercir el seu càrrec amb responsabilitat. I en aquest cas l'escrutini al qual pot ser sotmès pot estar justificat plenament ja que està relacionat directament amb la seva idoneïtat pel lloc que ocupa.

Malgrat que el respecte a la privacitat és un desafiament continu en el nostre petit país i trobar

l'equilibri adequat entre el que s'és i el que representa, el que no es pot acceptar és que es vulgui representar i demanar accions correctes en la vida pública i en la privada, en canvi, s'actui d'una manera oposada. Que a una part de la ciutadania se l'exigeixi que respecti la norma (legal o moral), i que als responsables de la cosa pública no.

I aquí rau el dilema, i com diu la dita «la dona del Cèsar no tan sols ha d'ésser honrada, sinó que ho ha de semblar», que si ho traslladem a la nostra societat es pot traduir per la importància de la integritat i la percepció públi-

ca en les persones que ens representen o que ens volen representar. Aquesta màxima suggereix que la transparència i la integritat són fonamentals per mantenir la confiança en un món on la reputació i la responsabilitat són uns actius cada vegada més valuosos, i la seva aparença és tan important com la pròpia honestedat.

És possible que algú pugui ser percebut com honest i que realment no ho sigui? Sí, ho és, i segur que la lectora o el lector en coneix uns quants exemples. ●

Membre de la CPN de Progressistes-SDP